

Bethelkerk

Gereformeerde Gemeente
Rotterdam Zuidwijk

Bijbelleesrooster

Gebed

September 2016

**Themaperiode
'Bidden'**

Inleiding

Als gemeente denken we in de maand september gezamenlijk na over het thema 'bidden'. De kinderen en jongeren beginnen het nieuwe seizoen op de verenigingen en catechisatie met dit onderwerp. Ook in de prediking zal het thema aan de orde komen.

Een goede manier om samen in de gemeente bezig te zijn met een onderwerp, is door samen dagelijks dezelfde gedeelten uit de Bijbel te lezen en daar over na te denken. Met dat doel is dit Bijbelleesrooster gemaakt. In vier weken denken we na over wat de Bijbel schrijft over het gebed.

Iedere week heeft een eigen thema. We zullen Bijbelse voorbeelden zien van bidders, maar ook lezen we over wat de inhoud van een Bijbels gebed moet zijn. Iedere dag heeft een kerntekst, waarin je eigenlijk een samenvatting leest van het onderwerp van deze dag.

Daarna vind je het Bijbelgedeelte dat wordt gelezen. Je kunt dit rustig doorlezen. Over dit gedeelte kun je verder nadenken, of in het gezin over doorspreken. Een goede vraag om aan elkaar te stellen, is: wat leren we vandaag uit dit gedeelte over bidden?

Ook staat bij iedere dag een korte 'overdenking'. Deze stukjes zijn vooral gericht op de volwassenen in de gemeente. Hierin worden wat gedachten meegegeven over het Bijbelgedeelte.

We hopen dat het rooster mag bijdragen aan het gezamenlijk als gemeente luisteren naar de stem van de Heere in Zijn Woord. Hij wil ons de weg wijzen, ook in ons gebedsleven. Graag wensen we je hierbij Gods zegen toe.

Week 1 – Bidders in de Bijbel

Tijdens deze week komen we in de Bijbel verschillende biddende mensen tegen. Vaak zijn ze een voorbeeld voor ons. We kunnen leren van hun overgave, hun gebedsleven, hun vertrouwen. Soms leren we van hen ook hoe we niet mogen bidden. In alle gevallen zijn de verhalen over hun levens aan ons gegeven als een spiegel om in te kijken. Leg je eigen gebedsleven er maar naast. Wat leer je van deze mensen?

Maandag 5 september – De eerste bidders

Kerntekst: *“Toen begon men de Naam des HEEREN aan te roepen.”* (Gen. 4:26)

Lezen: Genesis 4

Genesis is het boek van het begin. Niet alleen omdat we lezen over de geboorte van de hemel en de aarde, maar vooral omdat we in heel het boek telkens weer lezen over een nieuw begin. Denk maar aan Noach, die met zijn gezin opnieuw de aarde mocht bevolken. Of aan Jozef, die door de diepte heen de behouder werd van een volk. Zo schittert de trouw van onze God in Genesis: de God van een nieuw begin.

Ook in Genesis 4 lezen we over zo’n nieuw begin. We lezen over het geslacht van Kaïn, met als dieptepunt de wraakzuchtige Lamech. Het is een verdrietig hoofdstuk. We zien hoe de realiteit van de zondeval doorwerkt in de tweede generatie. Is dit nu alles wat er geworden is van de mensheid?

Maar dan wordt Seth geboren en Eva ziet er Gods hand in: “God heeft mij een ander zaad gezet voor Abel”. In Seth en zijn nageslacht wordt Gods trouw zichtbaar. Dat zien we in het bijzonder als zijn zoon Enos wordt geboren. “Toen begon men de Naam des HEEREN aan te roepen.” De meeste uitleggers zeggen

hierover: vanaf dit moment ontstond de eredienst, de dienst aan de levende God.

Adam en Eva hebben met God gewandeld. Zij konden hun kinderen hierover vertellen uit de eerste hand. Maar als Seth een eigen gezin krijgt, als de derde generatie opgroeit, is dit niet meer zo eenvoudig. Dan ontstaat het verlangen om God te dienen.

Het Hebreeuwse woord voor “aanroepen” wijst op een luid roepen. Het laat iets zien van de afstand die er is gekomen. Adam en Eva hebben de Heere gekend van aangezicht tot aangezicht, maar hun kinderen en kleinkinderen moeten vanaf een zondige wereld naar Hem *roepen* om hulp en nabijheid.

Maar waarom staat er niet gewoon: toen begon men de Heere te dienen? Waarom zijn deze woorden gekozen? Calvijn wijst erop dat juist in deze woorden het hart van de christelijke godsdienst is getekend: in het *aanroepen van Gods naam*. Is dat ook de kern van jouw godsdienst?

Dinsdag 6 september – Jakob: Worstelen met God

Kerntekst: *“Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent.”*
(Gen. 32:26)

Lezen: Genesis 32:22-32

Jakob was een man die de weg van de minste weerstand zocht. Hij kwam liever door bedrog aan de beloofde zegen van de Heere, dan door op de Heere Zelf te wachten. In dit hoofdstuk wordt dat anders. Niet langer kiest hij zijn eigen wegen, maar hij worstelt met de Heere om een zegen. Dat is niet de makkelijkste weg. Met God worstelen doet pijn. Al wordt Jakob door God een overwinnaar genoemd, hij komt hinkend uit de strijd.

Wat een voorbeeld is Jakob voor ons! We lijken vaker op koning Joas, die te weinig verwachting had van de grote macht van de

Heere (2 Kon. 13). Omdat we bang zijn voor de pijn van de worsteling met God, zoeken we liever onze eigen oplossingen. Van Jakob mogen we echter vrijmoedigheid leren in het gebed. De profeet Hosea leert ons hoe Jakob worstelde met God: *“hij weende en smeekte Hem”* (Hos. 12:5).

Maar hoe moeten wij worstelen met de Heere? Dan moeten wij weten welke “wapens” we mogen opnemen tegen de Heere. Het zijn niet onze wensen en verlangens waarmee we de Heere kunnen overwinnen. De puriteinen wijzen ons de weg met hun bekende uitspraak: Gods *beloften* zijn de touwen waarmee we Hem mogen binden. De Heere is voor niets gevoeliger dan voor Zijn eigen Woord. Als we dat in de hand nemen en Hem aanspreken op wie Hij zegt te zijn, zal Hij Zich altijd gewonnen geven. Op de vraag van Jozua heeft de HEERE geen antwoord: *“wat zult Gij dan Uw groten Naam doen?”* (Joz. 7:9).

De Kananese vrouw bleef biddend achter Jezus aanlopen, al ergerden alle discipelen zich. Bartimeüs ging, toen hij door de mensen bestraft werd, alleen maar harder roepen om Jezus' ontferming. En jij? Ben jij ook zo'n worstelaar?

Woensdag 7 september – Abraham: Bidden voor de stad

Kerntekst: *“...maar Abraham bleef nog staande, voor het aangezicht des HEEREN.”* (Gen. 18:22)

Lezen: Genesis 18:20-33

Abraham lijkt in deze verzen veel op de worstelende Jakob, die de Heere overwon in het gebed. Dit hoofdstuk leert ons nog een paar belangrijke lessen over dit worstelen met God.

Ten eerste kent dit gebed grote vrijmoedigheid. Als je vers 22 zorgvuldig leest, moet je eigenlijk zeggen: Abraham staat de Heere letterlijk in de weg. Hij gaat voor de Heere staan en God laat het toe! Abraham bidt in tegen het al toegezegde oordeel.

Ten tweede, net als Jakob spreekt ook Abraham de Heere aan op Wie Hij is. In vers 25 doet Abraham een beroep op één van Gods eigenschappen: *“Zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?”*

Ten derde, dit worstelen is aanhoudend. Abraham lijkt wel te onderhandelen met God.

Ten vierde, dit worstelen is ootmoedig. Ondanks Abrahams vrijmoedigheid klinkt in zijn spreken een diep besef van zijn eigen rechteloosheid door. Abraham gelooft in zijn gebed dat iedere grond van verhoring in hem zelf uitgesloten is (vers 27). Daarom pleit hij alleen op de Heere.

Ten vijfde, deze verzen laten ons ook zien dat er een grens is in het worstelen met de Heere. De Heere geeft Abraham veel gewonnen, maar bepaalt Zelf het einde van het gebed (vers 33). Ook het vrijmoedig worstelen met de Heere moet uiteindelijk rusten in Gods soevereine wijsheid.

Ten slotte, worstelen met de Heere mogen wij niet beperken tot slechts onze eigen noden en verlangens. Abraham doet hier voorbede voor anderen. Hij pleit met de Heere over een goddeloze stad. Hoe is jouw gebed voor de stad waarin je leeft?

Donderdag 8 september – Hanna: Smeken en danken

Kerntekst: *“Ga heen in vrede, en de God Israëls zal uw bede geven, die gij van Hem gebeden hebt.”* (1 Sam. 1:17)

Lezen: 1 Samuël 1

Deze week zien wij verschillende bidders in de Bijbel. We mogen van deze mensen leren welk gebed voor God aangenaam is. Hanna is daarvan een krachtig voorbeeld. Zelfs Maria, de moeder van Jezus, nam toen zij haar lofzang zong Hanna als voorbeeld. Van Hanna kunnen we veel dingen leren. *Ten eerste* zien we in haar oprechtheid. Hanna verbergt de grote nood van haar leven

niet voor de Heere. Evenmin probeert ze haar nood in eigen handen te houden. Integendeel, ze volgt de raad op die we lezen in Psalm 62:9: “*Stort ulieder hart uit voor Zijn aangezicht.*” Daarin laat ze zich niet tegenhouden. Niet door schaamte en zelfs niet door de harde godsdienst van Eli. Als je echte nood in je leven hebt, heb je niemand anders meer in het oog dan de Heere alleen.

Ten tweede leert Hanna ons om in het gebed gebruik te maken van de *geloofte*. Dat is nog niet zo eenvoudig. Het gevaar is snel aanwezig dat we een geloofte willen gebruiken om de Heere te ‘dwingen’. Hij moet eerst dit maar eens doen, en dan zal ik... Toch is een geloofte iets heel Bijbels. Hanna doet haar geloofte in overgave en met ootmoed. Lees eens zorgvuldig in vers 11 hoe voorzichtig zij de Heere aanspreekt. Bovendien is de inhoud van haar geloofte voluit Bijbels. Ze belooft dat zij de gave die ze van de Heere verwacht, aan Hem alleen zal teruggeven. Uit de geloofte blijkt dat het Hanna er niet slechts om gaat om haar verlangens vervuld te krijgen.

Ten slotte leren we van Hanna dat als wij antwoord krijgen op ons gebed, ook het dankgebed een plaats moet hebben. Lees eens in de laatste verzen van dit hoofdstuk hoe vaak Hanna terug verwijst naar het gebed dat zij had gebeden! Zelfs de naam van haar kind is eigenlijk een dankgebed. Hoe vaak vergeten wij de Heere te danken als we Hem hebben gebeden! Zijn danken en bidden in jouw gebedsleven aan elkaar verbonden?

Vrijdag 9 september – De discipelen: dwaze bidders

Kerntekst: *“Maar Zich omkerende, bestrafte Hij hen, en zeide: Gij weet niet van hoedanigen geest gij zijt.”* (Luk. 9:55)

Lezen: Lukas 9:49-62

We treffen in de Bijbel niet alleen positieve voorbeelden aan als het gaat om het gebed. De Bijbel is eerlijk en laat ons ook bidders zien die niet op hun plaats zijn.

Als Jezus de toegang geweigerd wordt in een Samaritaanse stad, willen Zijn discipelen bidden om het directe oordeel van God (vers 54). Ze krijgen echter een scherpe bestraffing van hun Meester.

Misschien is jouw oordeel over dit gebed snel geveld. Natuurlijk is dat geen goed gebed! Je huivert van de gedachte om zoiets te vragen. Maar pas op! Oordeel niet te snel over de discipelen. Want waar komt jouw afkeer van hun gebed vandaan? Weet je wel zeker dat jij wél een goede “geest” hebt (vers 55)? Of kun je met deze vraag van de discipelen niet overweg omdat het botst met onze tijdgeest, waarin het oordeel geen plaats meer heeft?

We vergissen ons als we in deze verzen een simpele tegenstelling zien tussen oordeel en liefde. Zo ligt het niet bij God. Realiseer je dat de discipelen goede Bijbelse gronden hadden voor hun vraag! Ze verwijzen naar de geschiedenis van Elia (2 Kon. 1). Daar lezen we over Gods onmiddellijke straf als gevolg van de verachting van Zijn dienaar. De discipelen kenden ook de wraakgebeden uit het Oude Testament. Zij stellen hun vraag in het diepe besef dat Jezus de Gezalfde van God is. Meer dan Elia is hier! Leert Psalm 2 niet dat de Heere Zijn Gezalfde zal wreken?

De discipelen beseffen hoe diep ingrijpend het is om Gods Zoon te verachten en de deuren voor Hem gesloten te houden. Dan *moet* het oordeel volgen.

En toch moet Jezus hen bestraffen. Hun “geest” is niet goed. Wij moeten als zondige mensen heel voorzichtig zijn in het spreken over de wraak van de heilige God. Hoe snel mengen zich daarmee onze onheilige gedachten en gevoelens! De Heere heeft gezegd: *“Mij komt de wraak toe”* (Rom. 12:19). Maar de discipelen wilden op God vooruitlopen. Zij wilden direct over Zijn toorn kunnen beschikken. Zij waren vergeten dat het nu de “dag der zaligheid” is (2 Kor. 6:2).

Hoe hebben het oordeel van God én Zijn genade een plaats in jouw gebed?

Zaterdag 10 september – Paulus: Gods genade genoeg

Kerntekst: *“Mijn genade is u genoeg...”* (2 Kor. 12:9)

Lezen: 2 Korinthe 12

God heeft grote beloftes verbonden aan het gebed. Wij kunnen vaak bidden zonder werkelijke verwachting van verhoring. We denken dan te klein van God en ook van het gebed. *“Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel”*, schrijft Jakobus (5:16).

En toch is daarmee niet alles gezegd. Er kunnen oprechte gebeden liggen met grote verwachting van God. Niet zo maar eens een vraag, maar de Heere is aanhoudend gezocht in het gebed. En toch blijft de verhoring uit.

Ook Paulus kende dit onverhoorde gebed. Er is al veel over gediscussieerd wat die “doorn in zijn vlees” nu geweest zou zijn. Maar daar wil Paulus de aandacht niet op richten in deze verzen. Hij heeft leren zien dat zelfs zijn onverhoorde gebed een genade van God was. Het bewaarde hem ervoor in zichzelf ‘groot’ te worden. Paulus moest leren om dagelijks te leven uit gegeven genade. Zo alleen, door de engel van de satan voortdurend gedwongen om lege handen te hebben, kon hij leren om uit de kracht van Christus te leven (vers 9).

Het kan zijn dat de Heere ook ons duidelijk maakt dat wij moeten ophouden met bidden. We lezen verschillende keren in de Bijbel dat God het gebed van mensen afsnijdt. Dit vraagt opmerkzaamheid. Het mag ook een plaats hebben in ons gebed: Heere, wilt U me duidelijk maken of ik hiervoor mag blijven bidden?

Als de Heere die duidelijkheid niet geeft en onze nood is er nog, mogen we Hem daarover blijven zoeken. In beide gevallen – als we nog bidden of als we daarmee al opgehouden zijn – kan ons onverhoorde gebed veel vragen en strijd met zich meebrengen. Wat is het een zegen om dan aan Gods genade genoeg te hebben. Dat is geen goedkoop antwoord en de vragen kunnen blijven. Wel geeft het in ons leven een diepe rust om ons anker te mogen laten zakken op de genade van God. In deze vaste wetenschap: een gebed om (meer te zien van) Gods genade zal de Heere nooit onverhoord laten.

Ken jij onverhoorde gebeden? Hoe ga je daarmee om?

Week 2 – Gebedshoudingen

Het gaat er niet alleen om *wat* we bidden (daar denken we over na in week 4). Minstens zo belangrijk is de vraag *hoe* we bidden. Daarover gaan de Bijbelgedeelten van deze week. De Bijbel leert ons veel over onze gebedshouding. Reflecteer deze week eens bewust op *hoe* je bidt. Heb je daarin misschien correctie nodig?

Maandag 12 september – Leer ons bidden

Kerntekst: “...want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort...” (Rom. 8:26)

Lezen: Lukas 11:1-13

Wat een beschamende vraag stellen de discipelen! “*Heere, leer ons bidden.*” Het is een vraag die wij misschien wel eens vergeten te stellen. Vaak bidden we gedachteloos, zonder ons af te vragen of ons gebed aangenaam was voor God.

Tegelijk is het een bemoedigende vraag als we worstelen met onze gebeden. Wat is het vaak moeilijk om écht te bidden. Worstel jij daar ook mee? De discipelen van Jezus wel. Zij verlangen naar onderwijs van Jezus Zelf over het gebed.

Het is goed om deze vraag bewust een plaats te geven in je gebed. Soms beginnen we zo maar met bidden – met onze vragen, onze dank, onze verlangens... Maar geef je het gebed zélf ook een plaats in je gebed? Vertel eerlijk tegen de Heere dat je het niet makkelijk vindt om te bidden zoals het behoort. En vraag of Hij het je wil leren. Hij is nog altijd Dezelfde.

Het antwoord dat Jezus geeft op de vraag van de discipelen is overbekend: het Onze Vader. Maar *gebruik* je dit gebed ook zo? Besef je dat juist dit gebed het antwoord is van de Heere op de vraag hoe wij moeten bidden?

Dan gaat het er niet om dat wij altijd het Onze Vader moeten bidden, al mogen we het zeker gebruiken. Luther noemde dit

gebed de “grootste martelaar”, omdat het zo vaak onbedachtzaam werd gebeden.

Waar het wel om gaat is dat we bij dit gebed in de leer gaan. We mogen de beden van het Onze Vader zien als *bouwstenen* voor ons eigen gebed. Eigenlijk heeft de Heere Jezus met dit gebed een grondpatroon getekend voor het echte gebed. De elementen die we in deze beden terugvinden, zouden ook een plaats moeten krijgen in ons gebed. Je kunt bijvoorbeeld de Heidelbergse Catechismus gebruiken. Heb je de zondagen 46 – 52 wel eens opgelegd tijdens het bidden? We mogen de woorden van anderen nazeggen en zo – in beginsel – leren bidden.

Dinsdag 13 september – Eerlijk bidden

Kerntekst: “...want uw Vader weet, wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.” (Matth. 6:8)

Lezen: Mattheüs 6:1-18

Bidden gebeurt niet alleen door oprechte, gelovige christenen. Heel veel mensen bidden, uit allerlei religies. Dat was ook in de tijd van Jezus al zo. In deze verzen maakt Hij duidelijk waarin het gebed van een ware christen zich onderscheidt van andere gebeden.

De Heere wijst op twee groepen. In de eerste plaats de *geveinsden*. De Farizeeërs lieten op de vaste gebedstijden luidruchtig merken dat zij aan hun godsdienstige verplichtingen voldeden. Zo moet het niet. Het ware gebed doe je niet voor andere mensen, maar voor het aangezicht van God alleen. Daarom noemt Jezus ook de binnenkamer. Iemand schreef eens: alleen in de binnenkamer, als een mens alleen voor God is, kunnen we zien wat zijn godsdienst werkelijk waard is.

In de tweede plaats zijn er de *heidenen*. Zij baden met een *“ijdel verhaal van woorden”*. Het Grieks wijst op een voortdurende herhaling van dezelfde woorden. We moeten denken aan mensen die geloofden dat hun goden grillig waren, dat je nooit werkelijk wist wat je aan ze had. Daarom moesten zij door lange, herhaalde gebeden gemanipuleerd en gunstig gestemd worden. Dat is de reden waarom Jezus zegt: *“Uw Vader weet, wat gij van node hebt”*. De Heere noemt God hier bij Zijn Vadersnaam. Hij wil ons duidelijk maken: wij hebben niet met grillige heidengoden van doen. In het gebed naderen Gods kinderen tot onze Vader, Die ons kent: *“Nog voor wij U iets vragen, voorkomt Gij ons gebed. Gij hebt aler wij klagen, op onze nood gelet.”*

Je zou kunnen vragen: maar waarom moeten wij eigenlijk nog bidden als God toch al weet wat wij nodig hebben? Ten eerste moet het antwoord zijn: omdat God het zo wil. Hij maakt heel duidelijk in de Bijbel dat Hij erom gevraagd wil zijn. Hij wil onze stem horen. Ten tweede geeft Augustinus een mooi antwoord op deze vraag. Hij zegt: ons gebed is er niet alleen om God onze begeerte bekend te maken, maar ook om *onszelf* onze nood te leren kennen. Het gebed verandert God niet, maar het verandert *ons*.

Je kunt de woorden van Jezus in deze verzen samenvatten met dit woord: *eerlijkheid*. Ons gebed moet oprecht zijn. Niet met lange verhalen, niet voor anderen. Maar voor de Heere alleen. Hoe eerlijk zijn jouw gebeden?

Woensdag 14 september – *Bidden en vasten*

Kerntekst: *“Maar de dagen zullen komen, wanneer de Bruidegom van hen zal weggenomen zijn, en dan zullen zij vasten.”* (Matth. 9:15)

Lezen: 2 Kronieken 20:1-19 (of tot vers 30)

Koning Josafat beseft heel goed dat dit een situatie is waar hij en zijn volk niet tegen opgewassen zijn. Juda wordt bedreigd door een verbond van vijandige volken. Er is een oorlog op handen die zij niet winnen kunnen. Eerlijk legt Josafat zijn nood aan de Heere voor: *“...in ons is geen kracht tegen deze grote menigte, die tegen ons komt, en wij weten niet, wat wij doen zullen...”* Maar, zegt hij: *“onze ogen zijn op U”* (vers 12).

2 Kronieken 20 is een heel bijzonder hoofdstuk. We lezen over heel wat oorlogen in het Oude Testament. Maar bij deze oorlog hoeft Juda niets te doen. *“Gij zult in deze strijd niet te strijden hebben”* (vers 17). Het enige wat het volk in dit hoofdstuk doet is bidden, zien hoe God strijdt en vervolgens danken. Toch moeten we over dit “werk” van Juda niet te klein denken. Dat deed Josafat ook niet. Hij begreep heel goed hoe groot de nood was. Daarom roept hij een tijd van *vasten* uit in heel het land. Juda moet niet zomaar in gebed, maar vastend bidden. Zo ligt alle aandacht bij het zoeken van de Heere.

Vasten is heel Bijbels. We lezen er vaak over. Ook Jezus heeft gevast. Zelfs Hij moest de verzoeking van de satan vastend weerstaan. Als het gaat over de realiteit van de geestelijke strijd, zegt Hij: *“Dit geslacht kan nergens door uitgaan, dan door bidden en vasten”* (Mark. 9:29).

Vasten is onszelf iets ontzeggen om in plaats daarvan ons geheel op de Heere te richten. Sommige mensen vasten door een tijd geen media te gebruiken. Toch gaat Bijbels vasten nog dieper. Zonder media zouden we nog heel goed kunnen leven. Als iets

tussen ons en de Heere instaat, is minderen niet alleen goed, maar zelfs nodig! Stoppen met iets dat verkeerd voor ons is, mogen we eigenlijk geen vasten noemen. Maar zonder voedsel kunnen we niet lang blijven leven. Daarom is het tijdelijk afzien van voedsel de krachtigste manier om ons totaal en alleen op de Heere te richten. We willen daarmee zeggen: U bent mijn hoogste verlangen en U bent alles wat ik nodig heb en zoek. Vasten is geen verplichting, ook dat maakt Jezus duidelijk. Maar toch blijkt in de Bijbel duidelijk hoe nuttig het is om te vasten. Hoe zou het komen dat deze Bijbelse praktijk zo uit het oog is geraakt? Heeft vasten een plek in jouw (gebeds)leven?

Donderdag 15 september – *Bidden en bekeren*

Kerntekst: *“En scheurt uw hart en niet uw klederen...”* (Joël 2:13)

Lezen: Jesaja 58

Vasten wordt in de Bijbel aan bidden verbonden. Iemand heeft gebed en vasten eens vergeleken met twee handen. Hij schrijft: *“Gebed is de ene hand. Daarmee grijpen we het onzichtbare. Vasten is de andere hand. Daarmee laten we het zichtbare los.”* Vasten leert ons dus om los te komen van het aardse leven, dat ons zo vaak bij God vandaan kan houden. Misschien kan het nuttig zijn voor je om eens te overwegen hoe vasten een plaats kan krijgen in jouw leven.

Toch ligt er een heel groot gevaar op de loer. Niet alleen als wij vasten, maar ook in ons gebedsleven. Jesaja 58 maakt dit heel duidelijk. Israël deed keurig haar godsdienstige plichten. Zij baden en zij vastten. Maar één ding begrepen ze maar niet. Als wij zo ons best doen, waarom luistert God dan niet? Waarom doet Hij niet wat we vragen (vers 3)? Wij doen godsdienstig alles wat we kunnen, maar de Heere...

Gods antwoord aan het volk is vlijmscherp. Hij heeft aan zúlke godsdienst helemaal geen behoefte! Het gaat Hem er niet om dat een mens het zich moeilijk maakt in bidden, knielen en vasten, om daarmee God te behagen (vers 5). Het grote probleem van Israël is dit: terwijl zij vasten en bidden, handhaven zij hun zonden! Terwijl zij zich krom buigen voor God en hun eten laten staan, weigeren ze de hongerigen eten te geven en de armen in huis te nemen.

Maar zulke godsdienst is in Gods ogen een gruwel. Ergens anders zegt de Heere zelfs: als het zo moet, houd dan maar helemaal op met offeren en laat de tempeldeuren maar dicht (Mal. 1:10). De Heere eist *bekering* van de zonden. Dat is het vasten (de dienst aan Hem) waar Hij voor kiest (vers 6). En dán belooft Hij ook onvoorwaardelijk dat Hij antwoord zál geven (vers 9).

Dit hoofdstuk is een ernstige waarschuwing voor ons. Zoek in je eigen leven of er misschien godsdienst is zonder concrete bekering van de zonden. Dat kan niet. Zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien (Hebr. 12:14). Concreet gezegd: bid je God al lang om bekering, maar weiger je voor Hem te buigen? Vraag je God om iets te doen in je leven, maar leef je niet in gehoorzaamheid? Bidden en bekeren horen hand in hand te gaan! Zijn er misschien zonden in jouw leven die je probeert te combineren met het dienen van de Heere?

Vrijdag 16 september – *Bidden als de tollenaar*

Kerntekst: “...zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade.” (1 Petr. 5:5)

Lezen: Lukas 18:1-14

Eigenlijk zien we in Lukas 18 een *tweeluik*. Het is alsof je naar een schilderij kijkt over onze gebedshouding. Aan de ene kant heeft Jezus een weduwe getekend, die met veel vrijmoedigheid een beroep doet op een onrechtvaardige rechter. Zij is zo aanhoudend in haar vragen, dat hij toegeeft. Het is dezelfde vrijmoedigheid die we al eerder zagen bij Jakob en Abraham. De Heere zegt: laat dat een voorbeeld zijn voor onze gebedshouding. Het doel van de gelijkenis is om te leren “*dat men altijd bidden moet, en niet vertragen*” (vers 1).

Maar dan zien we een heel ander beeld op de rechterkant van het schilderij. Het is alsof Jezus precies het tegenovergestelde schildert, als hij ons het voorbeeld voorhoudt van een schuchtere zondaar, die zijn ogen niet eens naar de hemel durft te slaan.

De Heere wist heel goed dat wij mensen altijd geneigd zijn om in de valkuil van een uiterste te stappen. Het ene uiterste wordt gecorrigeerd met het voorbeeld van de weduwe: dat gaat om mensen die niet vrijmoedig durven bidden. Zij “vertragen” en zijn te schuchter en terughoudend in het gebed. Maar hoe snel ligt de valkuil aan de andere kant op de loer!

Er is ook een vrijmoedigheid die niet goed is. Het is de hoogmoedige houding van de Farizeeër. Let erop dat zijn hoogmoed heel subtiel is. Hij zegt niet dat hij het beter gedaan heeft dan anderen. Nee, hij schrijft wat hij heeft gekregen aan God toe! “*O God, ik dank U...*” (vers 11).

De zonde van de Farizeeër is dat hij 'groot' is geworden met wat hij heeft gekregen. Hij is gaan vergelijken en veracht in zijn hart de ander. Hij beseft niet dat het onmogelijk is om tot God te bidden zonder naastenliefde in het hart. *"Want die zijn broeder niet liefheeft (...) hoe kan hij God liefhebben?"* (1 Joh. 4:20)

Het woord "gerechtvaardigd" (vers 14) betekent dat het gebed van de tollenaar door God verhoord is. Het echte gebed, dat God behaagt, vernedert zichzelf. Echte genade maakt klein. Hoe vrijmoedig ons gebed ook mag zijn, het mag nooit uitkomen boven dit diepe besef: wij zijn zondaren die alleen van genade kunnen leven. Herken jij je in dit tweeluik?

Zaterdag 17 september – *Bidden met elkaar*

Kerntekst: *"...maar van de gemeente werd een gedurig gebed tot God voor hem gedaan."* (Hand. 12:5)

Lezen: Handelingen 4:23-37

We hoorden eerder in deze week over de binnenkamer. Jezus drong er bij Zijn discipelen op aan om te bidden in het verborgene. Dan zijn we alleen voor God en leren we om eerlijk te bidden, zonder daarmee iets voor anderen te willen zijn.

Dat wil niet zeggen dat alleen het persoonlijke gebed goed is. We komen in de Bijbel veel gemeenschappelijk gebed tegen. Het volk Israël bad samen, ook rond de tempeldienst. Hoewel Jezus Zich vaak afzonderde om alleen te bidden, heeft Hij ook in het openbaar gebeden. Maar met name komen we het gezamenlijke gebed tegen in de Handelingen. De vroege kerk werd gekenmerkt door het gebed. We lezen dat zij *"eendrachtelijk waren volhardende in het bidden en smeken"* (Hand. 1:14). Paulus ging op zijn knieën en bad samen met de ouderlingen van Efeze (Hand. 20:36).

Ook Handelingen 4 is indrukwekkend. We mogen meeluisteren met één van die gezamenlijke gebeden van de jonge gemeente. Wat een voorbeeld voor ons! Hun gebed is Bijbels, met Psalm 2 als uitgangspunt. De jonge gemeente bidt zeer dringend maar ook met grote verwachting. We worden vooral jaloers als we lezen over het heerlijke en directe antwoord op hun gebed (vers 31).

Laten wij het gezamenlijke gebed van de gemeente op waarde schatten! Iemand schreef eens: het gebed van de gelovigen kan zo krachtig zijn dat het klinkt als een donderslag in de hemel. Met eerbied gezegd: stel je eens voor hoe het klinkt in de hemel als op zondagochtend rond kwart over tien honderden gemeenten in ons land gezamenlijk hun gebed richten tot de Heere...

Laten we grote dingen verwachten van het gezamenlijk gebed in de gemeente. Denk bijvoorbeeld aan het gemeenschappelijke gebed in de eredienst. Ervaar jij dat ook als het *gezamenlijk* roepen tot de Heere? Zo zou het wel moeten zijn!

Daarnaast hebben we het samen bidden ook heel hard nodig. Wat kunnen we veel leren van het gebed van anderen. En als wij niet weten wat we bidden moeten, kan een ander soms zomaar verwoorden wat in ons hart leeft. Heb jij het gezamenlijke gebed ook zo nodig?

Week 3 – God bidt ook

Als we nadenken over gebed, denken we vooral aan mensen die iets vragen aan de Heere. De Bijbel laat echter nog een ander, verrassend perspectief zien. Op verschillende plaatsen lezen we dat God Zelf bidt. In deze week zullen we bij deze teksten stilstaan. Wat kunnen wij leren van Gods gebeden?

Maandag 19 september – Alsof God door ons bade

Kerntekst: *“Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient!”* (Luk. 19:42)

Lezen: 2 Korinthe 5

Je kijkt Paulus in dit hoofdstuk in zijn hart. Hij laat zien wat hem beweegt als dienaar van het evangelie. Aan de ene kant kent hij de “schrik des Heeren”. De wetenschap dat straks wij allen staan voor de rechterstoel van Christus drijft hem om mensen te bewegen tot het geloof (vers 10-11). Aan de andere kant is het de liefde van Christus die hem dringt (vers 14). Niet alleen Gods toorn, maar nog veel meer Zijn grote liefde zou ons moeten bewegen om Hem te dienen.

Zo komt Paulus tot zijn oproep: *“laat u met God verzoenen”* (vers 20). Hij maakt duidelijk dat hij dit niet op eigen gezag vraagt. Achter hem staat God, Paulus is slechts een ambassadeur. Paulus wil niet meer zijn dan de tolk van God Zelf, Die mensen bidt om zich tot Hem te keren.

Zo kijken we niet alleen Paulus, maar ook de Heere in het hart. We zien *Zijn* verlangen. Hij bidt alle mensen om hun verzet op te geven en zich te laten verzoenen. Het Griekse woord voor bidden is heel sterk. Het wijst op smeken, ernstig aandringen. Wat zien we dit duidelijk als Jezus weent over de stad Jeruzalem en haar smeekt om bekering (Luk. 19:41-42).

Het is nog niet zo makkelijk wat vers 19 betekent. Wat bedoelt Paulus als hij schrijft dat God in Christus de “wereld met zichzelf verzoenende” was? Het kan niet betekenen dat alles nu voor ieder mens persoonlijk goed gemaakt is. Anders zou Paulus’ oproep om ons te *laten* verzoenen niet meer nodig zijn. Waarschijnlijk wijst het op de grote rijkdom van Christus’ werk. Er is in Zijn werk voldoende te vinden voor de hele wereld. Zijn werk is zo groot dat het de wereld omvat. Thomas Boston heeft dit heel kernachtig samengevat: “wij mogen niet tot alle mensen zeggen: Christus is voor u gestorven. Maar wij mogen wel tot alle mensen zeggen: Er is een gestorven Christus voor u.” Hij is de bereikbare, genoegzame en gewillige Zaligmaker van de wereld. Zo lief had God deze wereld!

Dit hoofdstuk werpt een heel ander licht over al onze gebeden. Wij kunnen van alles vragen en voorleggen aan de Heere. Maar heb jij Zijn dringende oproep aan jouw hart al eens werkelijk gehoord en beantwoord?

Dinsdag 20 september – Christus’ smeekgebed

Kerntekst: “*En in zware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger.*” (Luk. 22:44)

Lezen: Mattheüs 26:36-46

Dit is een van de plaatsen in de Bijbel waar je met Mozes de schoenen van je voeten moet doen, omdat je op heilige grond staat. Het is voor ons niet eenvoudig om iets te peilen van de diepte van Christus’ nood in deze momenten. In volle hevigheid komt het naderende lijden op Hem af. Zijn verdriet is zo diep als de dood (vers 38). Zijn worsteling richt zich op de naderende drinkbeker, in de Bijbel het beeld van Gods toorn en gericht (Jer. 25:15).

Het is ontroerend om te zien dat Jezus de woorden bidt die Hij ons Zelf geleerd heeft te bidden: *“Uw wil geschiede”*. Misschien vind je dit wel de moeilijkste bede uit het Onze Vader. Kijk eens hoe Jezus dit gebed op Zijn lippen heeft genomen. Enerzijds leren we van Hem dat deze bede niet hetzelfde is als gelatenheid of lijdelijke berusting. We mogen in de voetsporen van Christus *worstelen* met de weg die God met ons gaat.

Tegelijk leren we ook van Christus wat het is om tot *overgave* te komen. Hij onderwerpt Zich aan Zijn Vader. De schrijver aan de Hebreeën vertelt ons dat het gebed van Jezus verhoord is. Zo is Hij gered uit de angst en heeft Hij gehoorzaamheid geleerd door het lijden (Hebr. 5:7-8).

Maar waar zijn de discipelen? Jezus zegt in dit gedeelte twee dingen tegen hen. In de eerste plaats vraagt Hij hen om met Hem te waken (vers 38). Als de Heere ergens heeft verlangd naar de nabijheid en het mee-lijden en worstelen van Zijn vrienden, dan was het hier. Zij hadden het werk moeten doen wat de engel kwam doen (Luk. 22:43). Maar ze sliepen. Dát is alles wat over is gebleven van hun krachtige belijdenis (vers 35).

Maar als Christus Zijn gebed heeft gebeden, zegt Hij nog iets tegen Zijn discipelen. *“Slaapt nu voort, en rust...”* (vers 45) Nu de Zoon gehoorzaamheid heeft geleerd, staat Hem Zijn doel helder voor ogen. Hij weet dat Hij alleen zal moeten gaan. En Hij wil het ook. De wil van de Vader is Zijn wil. Hier houdt alle werk van de discipelen op. De Middelaar zal álles alleen doen. Heb je Hem zó lief, als de Enige?

Woensdag 21 september – *Christus' dankgebed*

Kerntekst: “*Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest...*” (Ps. 65:5)

Lezen: Mattheüs 11:16-30

Er is iets heel moeilijks aan de hand. De Heere Jezus gaat rond terwijl Hij leert, goed doet en geneest. Wie zijn ogen en oren zou opendoen, kan niet anders dan zeggen: hier is de beloofde Messias. Dit is degene over Wie Jesaja rijk heeft geprofeteerd (vers 5).

En toch... Er is bijna niemand die tot deze belijdenis komt. Johannes de Doper vraagt twijfelend of Jezus wel écht de Verwachte is (vers 3). Er is twijfel onder Jezus' discipelen. Nog erger is het onder het volk. Jezus moet hen vergelijken met kinderen op de markt, die geen zin hebben om een spel te spelen (vers 16-17). Het is een heel verdrietige conclusie. De Zaligmaker is gekomen tot het zijne, maar de zijnen hebben Hem niet aangenomen (Joh. 1:11).

Dat is nog steeds moeilijk. Hoe komt het toch dat mensen zo reageren op Gods evangelie? Waarom zijn er zoveel mensen in de kerk die zich verharderen, terwijl anderen – buitenstaanders soms – met vreugde het evangelie mogen aannemen?

Als je deze verzen goed leest, zie je twee antwoorden op deze vraag. Ze lijken misschien tegenstrijdig, maar ze zijn allebei waar. Ten eerste wijst Jezus erop dat het ongeloof helemaal onze eigen *verantwoordelijkheid* is. Hij *verwijt* de steden waarin Hij Zijn kracht heeft getoond, dat zij zich niet bekeerd hebben (vers 20). Mensen die zo dicht bij Gods evangelie hebben geleefd, zullen worden geoordeeld naar hun eigen ongeloof.

Maar Jezus zegt nog iets anders. We horen Hem Zijn Vader danken. Letterlijk betekent het woord danken hier: loven en prijzen. Christus kijkt hoger dan alleen naar mensen en hun reactie op het evangelie. Hij mag de verkiezing van God zien. Het

is Gods wijze raad, Zijn welbehagen, dat Hij mensen die wijs en verstandig in zichzelf zijn voorbijgaat (vers 25-26). En wie gaat Hij niet voorbij? De kinderen! In het Grieks gaat het hier over hele kleine baby's. Mensjes, die zichzelf niet kunnen helpen. We kunnen nooit te arm zijn voor deze Zaligmaker, alleen te rijk.

Als antwoord op Zijn eigen dankgebed, spreekt Christus een ruime nodiging uit. We horen Hem tekenen wie die kinderen zijn, die door de Vader zijn verkoren. Het zijn vermoeiden, belasten, rustzoekers. Zij mogen komen tot Jezus om bij Hem alleen rust te vinden (vers 28-30).

Kun jij de Vader ook prijzen over Zijn welbehagen? Hoe heeft Gods verkiezing een plaats in je gebed?

Donderdag 22 september – Die ook voor ons bidt

Kerntekst: *"...alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden."* (Hebr. 7:25)

Lezen: Romeinen 8:28-39

Paulus zingt zijn zegelied in Romeinen 8. Het is een lofzang op de grote liefde van de Vader, Die Zijn eigen Zoon niet spaarde (vers 32). Het is ook een loflied op de Zoon: *"Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt"* (vers 34).

Jezus is de grote Voorbidder. Het hoort bij Zijn werk om te bidden voor Zijn geliefden. Het is opvallend dat Paulus de voorbede van Christus plaatst aan het einde van een opsomming van Christus' verhoging. Calvijn schrijft dat we daar het volgende van kunnen leren.

Ten eerste laat het ons zien dat we niet bang hoeven te zijn voor de majesteit van Christus. Er worden grootse dingen over Hem gezegd. Hij is de Levende, Hij zit aan Gods rechterhand. En toch

wil Hij een Middelaar zijn door voor ons te bidden. Daarom hoeven we niet te vrezen voor Zijn heerlijkheid.

Ten tweede leren we uit dit vers dat het gebed van Christus niet krachteloos is. We moeten, schrijft Calvijn, niet denken dat Christus nederig tot Zijn Vader bidt, met gebogen knieën en opgehouden handen. Nee, het is de verhoogde Opgestane Die bidt. Hij doet geen smeekgebed, maar Hij pleit vrijmoedig op Zijn eigen werk. Zijn dood en opstanding zijn de pleitgronden voor alles wat Hij aan Zijn Vader vraagt.

Christus bidt zonder ophouden. De schrijver van de Hebreeënbrief zegt het nog stilliger: Hij *leeft* om te bidden (Hebr. 7:25). Zijn ogen zijn dag en nacht open over Zijn volk.

Wat een indrukwekkende en bemoedigende gedachte dat Jezus Christus *op dit moment* bidt en pleit bij de Vader. Wie weten mag in dát gebed begrepen te zijn, kan niet anders dan de lofzang van Paulus op de lippen te nemen. Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Wie zal ons scheiden van de liefde van deze biddende Christus?

Vrijdag 23 september – De biddende Hogepriester

Kerntekst: “Ik bid voor hen...” (Joh. 17:9)

Lezen: Johannes 17

Gisteren lazen we dat Christus leeft om voorbede te doen. We hoorden ook *hoe* Hij bidt: niet als een nederige, maar als iemand Die recht heeft op verhoring. Maar kunnen we ook weten *wat* Hij bidt?

We zien daar iets van in Johannes 17, het bekende ‘Hogepriesterlijke gebed’. Hier mogen we Jezus echt in het hart zien. Bijzonder is dat Hij dit gebed al bidt als Verhoogde. Hoewel Hij nog voor Zijn lijden staat, zien we hier al hoe Hij bidt vanuit Zijn volbrachte werk (vers 4). Als je jezelf afvraagt wat Jezus bidt

aan Gods rechterhand, kun je uit dit hoofdstuk de volgende dingen leren.

Ten eerste, Hij bidt om Zijn eigen *verheerlijking* (vers 5). Nu Zijn werk volbracht is, vraagt Hij het loon op Zijn werk van Zijn Vader. Ten tweede bidt Hij *voor Zijn schapen* in het bijzonder (vers 9). Zij zijn Hem gegeven door Zijn Vader als een kostbaar geschenk. Ten derde vraagt Hij om hun *bewaring* (vers 11). Nu Hij Zelf niet meer in hun midden zal zijn, vraagt Hij Zijn Vader om bescherming. Zo mengt het gebed van de strijdende kerk – *verlos ons van den boze* – zich met het gebed van de Koning Zelf: *Bewaar hen van den boze* (vers 15).

Ten vierde bidt Hij om onze *blijdschap* (vers 13). Het is het verlangen van Christus dat Zijn broeders en zusters zich zullen verheugen in Hem. Het gaat om een blijdschap die hen zal vervullen. De bron van deze blijdschap is de liefde van de Vader en de Zoon (vers 26).

Ten vijfde vraagt Hij om onze *heiliging* (vers 17). Christus wil dat Zijn gemeente door Gods Woord en waarheid veranderd zullen worden.

Ten zesde bidt Hij voor vrucht op ons *getuigen* (vers 20). Hij weet dat door het woord van Zijn discipelen ook anderen tot geloof zullen komen.

Ten zevende bidt Hij om *eenheid* (vers 21). Een gescheurd lichaam doet Christus pijn en verzwakt het getuigenis in de wereld.

Ten slotte bidt Hij om de *vereniging* van Zijn gemeente met Hemzelf (vers 24). Hij wil hen bij Zich hebben en wil dat al Zijn schapen Zijn heerlijkheid zullen zien. Jezus verlangt naar de bruiloft!

Hoe verandert jouw gebedsleven als je beseft dat Christus al deze dingen aan Zijn Vader voorlegt?

Zaterdag 24 september – De Geest bidt

Kerntekst: *“...de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtigen.”* (Rom. 8:26)

Lezen: Romeinen 8:18-27

Zwakheden. Zo noemt Paulus in vers 26 al die onvolmaakte dingen in het geloofsleven van een kind van God. Letterlijk staat er: ziektes. De onvolmaaktheid zit nog zo diep in hen, dat zij erdoor verzwakken en uitgeput raken, alsof ze ziek zijn.

Ken jij zulke ziektes in je geloofsleven? Als je de Heere mag kennen, weet je ook van je zwakheden af. Het Avondmaalsformulier somt ze heel indringend op. Wij ervaren in ons *“veel gebreken en ellendigheid, als namelijk dat wij geen volkomen geloof hebben, dat wij ons ook met zulk een ijver om God te dienen niet begeven als wij schuldig zijn; maar dagelijks met de zwakheid van ons geloof en de boze lusten van ons vlees te strijden hebben...”*

Misschien kun jij die lijst nog wel aanvullen. Het maakt je moe, het put je uit. Het laat je naar adem happen. Je gaat erdoor verlangen naar de volmaaktheid, naar het einde van de loopbaan.

Dat is precies waar deze verzen uit Romeinen 8 over gaan. Het gaat over de zuchtende, de naar adem happende wereld, die verlangt naar de volmaaktheid (vers 22). En ook Gods kinderen zuchten naar de verlossing (vers 23). In ons gebed richten wij ons met hoop op de toekomst.

Maar... zelfs dan lopen we tegen onze zwakheden aan. Want hoe flauw is vaak ons zuchten en ons bidden! Soms lijkt het wel alsof we heel goed kunnen leven met onze onvolmaaktheid. En soms droogt ons gebedsleven zomaar helemaal op. *“Want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort...”* (vers 26)

Wat een bemoedigende boodschap heeft Paulus voor zulke worstelende bidders. De Geest komt onze zwakheden mede te hulp! In het Grieks staat er: Hij draagt ze mee. Al die onvolmaaktheden zijn als een zware last, die op onze schouders drukt. Maar de Geest komt erbij en wil het op Zijn schouders leggen.

Zo krijgen we moed om door te worstelen, om zuchtend in gebed te gaan. Met verwachting van de Geest, Die Zelf voor ons bidt met “onuitsprekelijke zuchtingen”. Thomas Boston schrijft: *“Dikwijls ben ik in een levenloze gestalte in gebed gegaan; en er vol leven uit gekomen.”* Herken je dat?

Week 4 – De inhoud van ons gebed

We kwamen in de vorige weken verschillende voorbeelden tegen van bidders in de Bijbel. Ook hoorden we hoe we bidden moeten. Maar net zo'n belangrijke vraag is *wat* we bidden moeten. Wat moet de inhoud van ons gebed zijn? In deze week staan we stil bij verschillende vormen van gebed.

Maandag 26 september – Schuldbelijdenis

Kerntekst: *“Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd...”* (Ps. 51:6)

Lezen: Psalm 51

Schuldbelijdenis hoort dagelijks een plaats te hebben in ons gebed. Dat gaat verder dan “sorry zeggen” tegen de Heere. Het is ook iets anders dan het bidden om vergeving. Vergeving vragen kan pas volgen na oprechte schuldbelijdenis.

Het belijden van schuld is het eerlijk tegen de Heere zeggen dat wij gezondigd hebben. Het gaat om een concreet benoemen van onze zonde, zonder dat je daarin iets probeert achter te houden voor God. Bovendien hoort bij het belijden van schuld ook het uitspreken dat wat je gedaan hebt, *zonde* is. Het gaat maar niet om een slechte gewoonte, maar je erkent dat je door deze zonden in de schuld staat tegenover de Heere.

Psalm 51 is een indrukwekkend voorbeeld van zo'n belijdenis. David legt eerlijk aan de Heere voor wat hij gedaan heeft. Hij benoemt zijn daden als zonde (vers 6). Hij steekt ook dieper af naar de wortel van het probleem: zijn bestaan is getekend door de zonde (vers 7).

Zo alleen, door de schuldbelijdenis heen, wordt de weg geopend voor een ootmoedige vraag om genade. David bidt om vergeving (vers 11), om vernieuwing van zijn leven (vers 12), om herstel in Gods gemeenschap (vers 13 en 14) en om vrijmoedigheid in het getuigen naar anderen (vers 14 en 15).

Waarom is het zo nodig dat schuldbelijdenis een plaats heeft in ons gebed? Omdat we zonder schuldbelijdenis nooit de *omgang* met God kunnen ervaren. De zonde staat altijd tussen ons en de Heere in. Jesaja schrijft (in de context van het gebed!): *“uw ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uw God”* (Jes. 59:2). David heeft dit ook zo ervaren. In Psalm 32 schrijft hij over de tijd waarin hij niet voor God wilde buigen en zijn zonde niet beleed. Het was een verschrikkelijke tijd, waarin de hand van God zwaar op hem was (Ps. 32:3-4).

Zo is het nog altijd. Als je nog zonder de Heere leeft geldt dat zeker. Maar als je Hem al mag kennen, maar in zonden leeft, moet God Zijn vriendelijk aangezicht ook voor je verbergen. Dat is, schrijven de Dordtse Leerregels, *“bitterder dan de dood”!* Daarom bidt David in deze psalm om de vreugde van Gods heil weer terug te mogen krijgen.

Zijn er in jouw leven nog onbeleden zonden?

Dinsdag 27 september – *Bidden en smeken*

Kerntekst: *“Laat mijn smeken voor Uw aanschijn komen...”* (Ps. 119:170)

Lezen: Mattheüs 15:21-28

Het vraaggebed is de vorm van gebed die wij misschien wel het meest gebruiken. Het woord ‘bidden’, waar wij vaak ons hele gebed mee bedoelen, wijst vooral op dit vraaggebed. Het betekent dat wij iets van de Heere verlangen en Hem daarom vragen.

Het heel aanhoudend en vurig bidden noemt de Bijbel *smeken*. Het Bijbelgedeelte van vandaag geeft daar een prachtig voorbeeld van. Van deze vrouw kun je werkelijk leren hoe wij aanhoudend mogen bidden, zelfs als de Heere tegen lijkt. Zulk bidden prijst Hij als een groot geloof (vers 28).

Het gevaar bestaat dat ons bidden en smeken eigenlijk niet meer is dan ons verlanglijstje aan God voor te houden. Augustinus gebruikte een goed voorbeeld om te laten zien hoe wij vaak bidden. Een jongen gaat naar het huis van zijn verloofde met een prachtige ring. Als zij de deur opent, biedt hij haar de ring aan. Blij neemt zij de ring in ontvangst, sluit de deur en laat haar verloofde buiten staan... Zo is ons gebed als wij wel Gods *gaven* willen, maar niet naar Hem Zelf zoeken als de *Gever*.

Toch is het vraaggebed heel Bijbels. Wij mogen de Heere onze begeerten bekend maken. Om niet in de valkuil te stappen die Augustinus beschrijft, moeten we proberen eerlijk te kijken naar de verlangens die je aan de Heere voorlegt. Zijn het goede begeerten? Mag je dit van Hem vragen?

Daarnaast, waak ervoor dat je gebed nooit alleen een vraaggebed is. Gaat het in je gebed om God of ten diepste om jezelf? Onze verlangens voorleggen aan de Heere kan pas echt als het een plaats heeft tussen andere vormen van het gebed, zoals de schuldbelijdenis en de lofprijzing.

Daarom: *“Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus”* (Fil. 4:6-7).

Woensdag 28 september – Pleiten

Kerntekst: *“...en doe, gelijk als Gij gesproken hebt.”* (1 Kron. 17:23)

Lezen: Psalm 119:161-176

Pleiten is een heel krachtige vorm van bidden. Je zou kunnen zeggen: het is smeken met grond onder de voeten. Als je pleit houd je de Heere redenen voor waarom Hij naar het gebed zou

moeten horen. Die pleitgronden zullen we nooit in onszelf vinden. Wij zijn rechteloze mensen. Pleiten heeft daarom ook niets te maken met goed van jezelf denken. Wij missen in onszelf alle grond onder de voeten. Als de Heere ons vertelt dat wij geen rechten hebben, moeten wij met de Kananese vrouw antwoorden: *“Ja, Heere...”* (Matth. 15:27).

De dichter van Psalm 119 pleit daarom op iets *buiten* zichzelf. Hij vraagt: *“...red mij naar Uw toezegging”* (vers 170). Hij smeekt om redding, maar niet zonder hoop. Er is een toezegging van God, een belofte waar Hij de Heere op wijst. Dat geeft hem grond onder de voeten. Want wat God gezegd heeft, dat zal Hij doen. Pleiten kunnen wij niet zomaar doen. Er is niet voor iedere vraag die wij aan de Heere stellen een pleitgrond te vinden. Pleiten kunnen wij alleen als we daarvoor ‘grond’ vinden in het Woord. Daarom is het heel belangrijk om de Bijbel zo te lezen, zoekend naar grond om op te pleiten. Waar moet je dan aan denken? Je kunt denken aan Gods Naam (bijv. Joz. 7:9). Je mag ook pleiten op één van Gods eigenschappen (bijv. Ps. 25:6-7). Pleit op Zijn beloften als die te maken hebben met jouw situatie (bijv. Joh. 6:37). Maar denk vooral aan de grootste pleitgrond die Jezus ons Zelf aanreikt, als Hij zegt: *“Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen”* (Joh. 14:14). De Naam van Jezus is de krachtigste aanbevelingsbrief bij ieder gebed.

Lees zo het Woord van God, zoekend om daar je gebed van te maken. Probeer ieder gedeelte dat je leest tot een persoonlijk gebed te maken. Zoek of je daar dingen in vindt waar je de Heere ootmoedig pleitend mee mag aanspreken in je gebed.

Hoe hebben Gods Woord en Zijn beloften een plaats in jouw gebed?

Donderdag 29 september – Voorbede

Kerntekst: “Daarom ook ik (...) houde niet op voor u te danken, gedenkende uwer in mijn gebeden.” (Ef. 1:15-16)

Lezen: Filippensen 1:1-11

Maarten Luther schrijft ergens: zonder het gebed van vrome mensen zou de geschiedenis er anders hebben uitgezien! Hij bedoelt dan de voorbede van de gelovigen voor het land, voor anderen, voor de voortgang van Gods rijk. Die gebeden, zegt Luther, zijn zo krachtig dat ze als een ijzeren muur de satan tegenhouden.

Het is belangrijk om in ons gebed aan anderen te denken in de voorbede. Zij kunnen deze muur van gebed hard nodig hebben. Maar voorbede is ook belangrijk voor onszelf. Voor een ander bidden verandert jezelf. Je leert door voorbede in beginsel met Gods ogen naar mensen kijken.

In dit gedeelte beschrijft Paulus aan de gemeente van Filippi precies waar hij voor bidt en dankt. Het is leerzaam voor ons om te zien hoe Paulus zijn voorbede voor anderen vormgaf. Een paar dingen vallen bijzonder op.

Ten eerste, Paulus bidt voor deze mensen omdat hij een band met hen ervaart. Zij zijn in zijn gedachten (vers 3, 7). Natuurlijk mogen we ook ‘breed’ bidden: voor de wereld, voor Gods koninkrijk, voor mensen die we niet kennen... Toch is het goed om in onze voorbede allereerst hen een plek te geven die God op je pad heeft gebracht. Je mag hen zien als de eerste kring mensen om je heen, die God je als naaste en daarmee ook als onderwerp van gebed heeft gegeven.

Ten tweede valt op dat Paulus niet vergeet om ook te *danken* voor anderen. Hij uit in zijn gebed blijdschap over de gaven van God die hij ziet in anderen. Sterker nog: hij plaatst deze dank vóór in zijn gebed.

Ten slotte is het ook opvallend dat Paulus in deze verzen *vertelt* aan de Filippensen dat hij voor hen bidt. Vertel jij dat ook wel eens aan mensen? Het vraagt wijsheid om dat op een goede manier te doen. Er kan al snel een verkeerd motief meespelen. Maar het kan een grote bemoediging zijn als anderen horen dat je voor hen dankt en bidt. En dat niet alleen in het algemeen: let er maar eens op hoe concreet Paulus zijn gebed beschrijft! Probeer voor jezelf deze verzen nog eens rustig na te lezen met de vraag in je achterhoofd: kan ik de dingen die Paulus hier noemt ook in mijn gebed voor anderen een plaats geven? Wie hebben er op dit moment een plaats in jouw voorbede en dankzegging?

Vrijdag 30 september – Aanbidding

Kerntekst: *“Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.”* (Jes. 43:21)

Lezen: Openbaring 5

“Wat is het voornaamste doel van de mens? Het voornaamste doel van de mens is om God te verheerlijken en zich eeuwig in Hem te verheugen.” Dit is de bekende eerste vraag uit de Westminster Catechismus (1647). Deze zin is zo beroemd, omdat je eigenlijk niet kernachtiger kunt zeggen waarom wij mensen op aarde zijn. Wij leven met de hoge roeping om God te eren en te verheerlijken.

Misschien heb je jezelf wel eens afgevraagd: is dat wel goed van God dat Hij wil dat mensen Hem eren? Soms zeggen mensen die geen christen zijn zelfs wel eens dat zij het maar egoïstisch vinden van God dat Hij door mensen geprezen wil worden.

Dat zou inderdaad zo zijn als een mens dit van andere mensen vroeg. Mensen verdienen nooit de volle lof van anderen. Het is

niet goed voor henzelf om geprezen te worden en het is ook niet goed voor degenen die hen moeten prijzen.

Maar de Heere weet dat Hij Zelf het allerhoogste, heerlijkste, volmaaktste en beste is. Er is niets en niemand hoger dan God. Hij is de bron van alle goedheid, Hij is de liefde Zelf. En daarom is het zo goed voor mensen om Hem te prijzen! Niet alleen omdat de Heere het waard is, maar ook omdat wij mensen ons doel bereiken als wij zien en bezingen hoe heerlijk de Heere is. Daarom zegt de Catechismus ook: *“en zich eeuwig in Hem te verheugen”*. Als wij God de eer geven die Hem toekomt, geeft dat ons een diepe en heerlijke blijdschap die alle verstand te boven gaat. Dáárom heeft God ons geschapen (Jes. 43:21).

Als je eerlijk naar je leven kijkt, weet je dat je dat doel dagelijks mist. Dat is één van de belangrijkste dingen die God ons leert zien als Zijn Geest ons vernieuwt. Het wordt je verlangen om weer aan dit doel te beantwoorden. En je verlangt ernaar dat er nooit meer iets onvolmaakt in je loflied te vinden zal zijn. We zien in Openbaring 5 hoe de hemelse heerlijkheid vol is van de aanbidding van God en het Lam.

Laat je gebed daar nú al op gericht zijn. De Heere is het waard dat wij Hem in ons gebed bewonderen, aanbidden en prijzen. Als dat geen echte plaats heeft in je gebed is er bekering nodig. Hoe dichter we bij de Heere leven, hoe minder er van onszelf in ons gebed zal zijn en hoe meer van God. Hoe heeft aanbidding een plaats in jouw gebed?

Zaterdag 1 oktober – *Verwachting*

Kerntekst: *“Die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom haastiglijk. Amen. Ja, kom, Heere Jezus!”* (Op. 22:20)

Lezen: Openbaring 22

We hoorden een aantal weken geleden dat in de dagen van Enos mensen de Naam van de Heere gingen aanroepen. Vandaag lezen we de laatste bladzijde van de Bijbel. Ook daar komen we een gebed tegen. Het is het gebed waardoor de gemeente van Christus gekenmerkt wordt: *“Kom, Heere Jezus!”*

Dit is geen gebed zonder hoop. Zie je dat het niet voor, maar ná het antwoord van Christus staat (vers 20)? Dit gebed is geen wanhopige kreet, maar het is een verlangende reactie op de belofte van Christus Zelf.

We dachten deze week na over wat de inhoud van ons gebed zou moeten zijn. Het Nieuwe Testament laat heel duidelijk zien dat in het gebed van iedere christen ook dit element een plaats moet hebben.

Je kunt denken aan wat Petrus ergens schrijft. Hij zegt dat wij de dag van Christus niet alleen moeten verwachten, maar ook ons daar naartoe moeten haasten (2 Petr. 3:12)! Dat klinkt vreemd, want die dag zal toch niet eerder komen dan God heeft bepaald? Wat Petrus bedoelt is dat ons hele leven in dát teken moet staan. Wij moeten ons uitstrekken met alles in ons – ook ons gebed – naar de toekomst van de Heere.

Paulus schrijft: *“Bidt zonder ophouden”* (1 Thes. 5:17). Die oproep is een goede samenvatting van de afgelopen weken, waarin we aan de hand van de Schrift nadachten over het gebed. Zonder ophouden – het laat iets zien van een voortdurende noodzaak achter ons gebed. Van het haasten naar Gods toekomst. Tot de wederkomst zullen onze gebeden altijd iets in zich moeten hebben van die onrust: *“Uw koninkrijk kome...”*

Totdat God Zelf op de dag van Zijn welbehagen 'amen' zal zeggen op alle gebeden van mensen. Christus zal Zijn voorbede beëindigen. De Geest heeft Zijn laatste zucht geslaakt. Als God zal zeggen "*Het is geschied*" (Op. 21:6), sluit Hij Zelf het boek van deze geschiedenis. Daar houden de gebeden op, want wij zullen zien van "*aangezicht tot aangezicht*" en kennen "*zoals ook ik gekend ben*" (1 Kor. 13:12). Dan blijft alleen de aanbidding over. Ken jij vrede met God om op die dag voor Hem te kunnen staan 'zonder verschrikking'? Hoe heeft Gods toekomst een plaats in jouw gebedsleven?

